

Sygn. akt III KO 51/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 1 lipca 2020 r,
w sprawie P. P. ,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w
zw. z art. 11 § 2 k.k. ,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 listopada 2019 r.,
sygn. akt II AKa (...), utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 21
marca 2019 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2019 r. sygn. akt II K (...) Sąd Okręgowy w R. skazał P. P. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, ale Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 26 listopada 2019 r., sygn. akt II AKa (...) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy

W dniu 7 kwietnia 2020 r. skazany P. P. sporządził pismo adresowane do Sądu Okręgowego w R. w którym wnosił o „ponowne wznowienie jego sprawy”, ponieważ „są zbieżne zeznania świadków i pokrzywdzonego M. S.”. Równocześnie

wniósł o „przeprowadzenie wizji lokalnej w jego sprawie”. Pismo to nie zawiera innych wniosków, ani jakiegokolwiek uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Treść wniosku skazanego determinuje wręcz zastosowanie art. 545 § 3 kpk,

który nakazuje podjęcie decyzji o odmowie przyjęcia wniosku bowiem z samej jego treści wynika jego oczywista bezzasadność. Skazany w przywołanym piśmie inicjującym niniejsze postępowanie wniósł o przeprowadzenie wizji lokalnej wobec tego , że „są zbieżne zeznania świadków (nie wskazał jakich) i pokrzywdzonego M. S.”. Tymczasem (niezależnie od tylko takiej treści tego wniosku, nie pozwalającej nawet na personalną identyfikację sygnalizowanych przez niego „świadków”) nie ulega wątpliwości, iż sama deklaracja skazanego o potrzebie przeprowadzenia wizji lokalnej nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania – prawomocnie wszak zakończonego. Tą podstawą mogły by być nowe fakty lub dowody (nie zaś te już w pierwotnym postępowaniu przeprowadzone), które ujawniły się po wydaniu kończącego to postępowanie orzeczenia , wskazujące na zaistnienie zaszłości opisanych w art. 540 § 1 pkt 2 lit.. a – b.. Treść przedmiotowego wniosku skazanego świadczy zaś o tym , że na tego rodzaju okoliczności warunkujące samą możliwość rozważenia , czy w danej sprawie zaistniały warunki do wznowienia prawomocnego postępowania , skazany się nie powołuje . Chciałby bowiem jedynie, by Sąd „ponownie wznowił jego sprawę”, a więc ponownie przesłuchał świadków , pokrzywdzonego i przeprowadził wizję lokalną. Ten ostatni wniosek jest o tyle bardziej w realiach rozpoznawanej sprawy niezrozumiały, skoro skazany wprowadzając nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego czynu , twierdząc , że był w barze , ale poszedł do domu , ale zeznania pokrzywdzonego o tym , że to właśnie skazany uderzył go w szyję rozbitym wcześniej szklanym kuflem potwierdzili inni ówcześni bywalcy tego baru , w tym Ł. C. , który skazanego obezwładnił.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.